

Daniel Janů

NEBE

Splendidum družstvo

NEBE

DANIEL JANŮ

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

Daniel Janů

Nebe

Copyright © Daniel Janů, 2016

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2021

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-027-3 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-028-0 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-029-7 (PDF)

Obsah

Prolog

1. kapitola
2. kapitola
3. kapitola
4. kapitola
5. kapitola
6. kapitola
7. kapitola
8. kapitola
9. kapitola
10. kapitola
11. kapitola
12. kapitola
13. kapitola
14. kapitola
15. kapitola
16. kapitola
17. kapitola
18. kapitola
19. kapitola
20. kapitola
21. kapitola
22. kapitola
23. kapitola
24. kapitola
25. kapitola
26. kapitola

Epilog

Poznámka

Prolog

Nebe. Jaké je a existuje vůbec? Hodně se o něm mluví a hodně se o něm i píše. Kdo ale ví, jaké to tam je? Různé příběhy mluví o ráji, jako o místu, kde strávíme posmrtný život. Některé příběhy pro změnu vyprávějí o světě podobném našemu, ale lidé se tam mají rádi a panuje tam radost a láska. V každém případě je to svět čisté duchovní lásky a harmonie vycházející z představy našeho stvořitele...

1. kapitola

[Bradford 2004]

„Tvá duše se dostane do nebe v podobě čisté energie a tam setrvá určitou dobu, než bude znovu vyslána do dalšího „nového“ života.“

To byla věta, kterou jsem jako poslední slyšel od svého strážného anděla. Věřil jsem tomu. O to větší zážitek bylo setkání s dětmi na soukromé klinice Child's Hope poblíž Bradfordu. (Specializující se na dětskou epilepsii – přímo na komplexní parciální záchvaty)* kde jsem měl svou poradnu pro tyto malé pacienty. Tam jsem potkal mnoho dětí, které věří v nebe a vnímají ho jako místo, kde jsou všichni šťastní a mají se rádi. Např. sedmiletý Jim Brown ho nazval mráčkovým světem. Jim byl můj první dětský pacient na této klinice.

Začátkem týdne jsem ho pozval do své barevné pracovny. První, čeho si všiml, bylo namalované sluníčko na zdi. Jako druhá věc, která ho zaujala, byl namalovaný vysoký domek vedle okna. Hned vedle něho byla oranžová pohovka s přehozem, který připomínal svět berušek.

Usmíval se a pak se posadil do křesla před mým stolem.

„Andílek,“ upozornil na malého sádrového andílka, kterého jsem měl položeného na stolku.

„Ano, mám rád andílky,“ pronesl jsem.

„Mě se zdál ve snu,“ pochlubil se.

„Opravdu? A povíš mi o něm?“ požádal jsem ho.

Jeho malá očka lítala po místnosti a vypadalo to, že se mu moc nechce. Podle lékařské zprávy jeho ošetřujícího lékaře trpěl uzavřeností a špatně komunikoval. Tuto skutečnost jsem věděl, proto jsem zvolil volnější přístup, který by mi mohl pomoci.

„Docela rád bych se o něm něco dozvěděl,“ pronesl jsem.

„Hm.“

„Povíš mi o něm?“ požádal jsem ho znovu.

„Ano,“ odpověděl a snažil se sáhnout na bílého andílka.

Sledoval mě a očekával, jak zareaguji. Já však mlčel a jen jsem ho pozoroval. Splnilo to účel. Jim začal vyprávět svůj sen.

...ležel jsem v postýlce, když jsem se v noci probudil, stál u mě anděl. Zářil, i jeho stříbrná křídla zářila. Chvíli jsme na sebe koukali a pak promluvil.

„Vezmu tě na výlet.“

„A kam?“ zeptal jsem se.

„Neboj se, podej mi ruku,“ pobídl mne.

Souhlasil jsem. Opravdu jsem se nebál a podal mu ruku. Když se mě dotkl, cítil jsem teplo. Nutilo mě to se smát. Chtěl jsem se mu podívat na obličej, ale to světlo bylo tak silné, že to nebylo možné.

Vstal jsem a šel s ním. Najednou se před námi otevřel velký modrý kruh. Uvnitř jsem viděl bubliny, vznášely se jako peří ve vzduchu. Anděl se otočil na mě „Pojď, půjdeme se podívat, jestli tam jsou děti.“

Usmál jsem se a s radostí vstoupil do kruhu. Díval jsem se kolem sebe, jestli se nějaká ta bublina přiblíží ke mně. Chtěl jsem se dotknout některé z nich, ale možná to ty bubliny věděly, proto se ke mně nepřiblížily.

„Pojď, vidím další děti,“ ozval se jeho jemný hlas.

*„Já vidím jen bubliny kolem sebe, nad sebou, přede mnou,“
poznámenal jsem.*

Jak jsem to řekl, anděl se zastavil a druhou ruku mi přiložil k hrudi. Jeho křídla se roztáhla. Rozpínala se a zářila. Bylo to nádherné světlo. Znovu jsem ucítil hřejivý dotyk jeho dlaně. Přestal jsem myslet na svět, ve kterém žiji. Nikdo v něm nebyl, ani moje matka, ani křeček v kleci, nikdo. Jen...

„Jsou tu děti,“ vyhrkl jsem radostně.

„Děti srdce,“ podotkl.

Moc jsem tomu nerozuměl, ale když mě pustil, rozeběhl jsem se k ostatním dětem. Přivítaly mě a radostně poskakovaly kolem. Hrály jsme si. Pak se tam objevili další andělé. Malí, velcí. Někteří se vznášeli nad námi a radovali se s námi...

Jim najednou zastavil své vyprávění. Podíval se na protější zeď, kde byla knihovna. Vstal a vykročil. Klidně a s úsměvem na tváři si to namířil k první řadě knih.

„Tady,“ ukázal a podíval se na mě.

„Co tam je?“ zeptal jsem se.

„Tahle kniha,“ odvětil.

„A copak s ní je?“

Zvedl jsem se a vyrazil k místu, kde Jim stál.

„Mohu se na ní podívat?“ zeptal se.

„Ovšem,“ souhlasil jsem. „Opatrně ji vytáhni a klidně si ji prohlídni.“

„Dobře,“ usmál se a jeho ruce se natáhly na knihu s nápisem „*Pohár života*.“

Neuměl moc dobře číst, takže reagoval na pohár, který tam byl nakreslený.

„Ten pohár,“ ukázal na obálku, když měl knihu v ruce.

„Viděl jsi ho už někde?“ zeptal jsem se.

„Ano, viděl.“

„A kde?“

„No, v nebi.“

„Byl jsi tam?“

„Ano, byl.“

Usmál jsem se a požádal Jima, aby si sedl zpět do křesla. Udělal krok zpět a vrátil se do křesla. Knihu držel pořád v ruce a usmíval se.

„Povíš mi o nebi?“ požádal jsem ho a usedl si do křesla naproti němu.

„Já nevím, Evelyn, říkala, že vypadá jinak.“

„Co vypadá jinak?“

„To nebe.“

„Ona ho viděla také?“

„Ano, viděla.“

„Povídali jste si o tom.“

„Ano, povídali.“

„Stejný sen nebo jiný?“

„Také k ní přišel anděl a zval ji s sebou na výlet.“

„A také si hrála s dětmi?“

„Ano, také si hrála.“

„A v čem vypadá nebe jinak?“

„Evelyn říkala, že tam potkala holčičku, která jí ukázala kouzelnou zahradu. Já jsem zahradu neviděl.“

„Ale to přece neznamená, že je nebe jiné?“

„Ona tvrdila, že nebe má zahradu.“

„Co když má nebe více zahrad a v každé si můžou hrát děti?“ zeptal jsem se.

„Nevím, ale ten anděl mi slíbil, že ke mně přijde ještě jednou a ukáže mi znovu nebe.“

„Těšíš se na to?“

„Ano, moc se těším.“

„A povíš mi pak o tom, jaké to tam bylo?“

„Ano.“

Pak vstal a půjčenou knihu položil na stůl.

„Chtěl bych se podívat na ten nákladák.“

„Jestli chceš, můžeš si s ním ještě chvíli hrát,“ ukázal jsem rukou.

„Moc se mi líbí,“ dodal.

Modrý nákladní vůz ho opravdu zaujal.

Otevřel jsem desky a poznamenal si několik poznámek. Mezitím jsem občas pohlédla na Jima, který obdivoval moderní tahač. Pro dnešek to bylo všechno. Zmáčkl jsem modré tlačítko. Zazvonil na sesternu. O několik minut později si sestra Amy přišla pro Jima.

Po chvílce sestra Edit Grownsová přivedla šestiletou holčičku jménem Ruth Madrowsová.

„Jak se ti tu líbí, Ruth?“

„Líbí se mi tu,“ odpověděla velmi ostýchavě.

„Vím, že tu jsi teprve třetí den, ale chtěl bych se tě zeptat, jestli už sis našla kamarády?“

„Ještě ne.“

„Proč tak smutné oči?“

„Nikdo si nechce se mou hrát.“

„Jsi tu krátkou dobu. Najdeš si kamarády, neboj. Děti je tu hodně,“ snažil jsem se jí uklidnit.

Ukázala na panenku, která ležela v červeném kočárku.

„Chceš si ji půjčit?“

„Mohu?“

„Ovšem. Všechny ty hračky jsou tu proto, aby si s nimi děti hrály,“ odpověděl jsem.

Děvčátko se usmálo. Už nebyla tak ostýchavá a vykročila k místu, kde stál červený kočárek. Kráčela pomalu a občas se po mě ohlédla. Když viděla, že se pořád usmívám, pochopila, že je vše v pořádku a na její tvářičce se objevil spokojený výraz.

„A jestli chceš, můžeš si tu panenku vzít sem ke mně,“ nabídl jsem a ukázal na sedačku.

„Je krásná a má moc hezké šatičky,“ rozplývala se nad panenkou v kytičkovaných šatech.

Usmál jsem se a vyčkával, až přijde. Netrvalo to dlouho. Sáhla do kočárku, opatrně vytáhla panenku a přitiskla si ji k sobě. Otočila se a s úsměvem na tváři vyrazila ke mně. Sedla si naproti mně do

pohodlné pohovky. Panenku si položila na kolena a podívala se na mě.

„Líbí se ti, vid’?“ spustil jsem.

„Ano, líbí,“ odpověděla a s úsměvem na ní pohlédla. Pak jí rukou pohladila její hnědé vlásy a pojmenovala ji.

„Budu ji říkat, Carol.“

„Dobře, to je hezké jméno,“ pokynul jsem s úsměvem.

Usmála se.

„Sestra Grownsová říkala, že se často budíš v noci. Je to pravda?“

„Ano, zdají se mi divné sny,“ odpověděla.

„A chtěla bys mi o nich povědět?“

„Nepamatuji si je.“

„Hm, a když si vzpomeneš, řekneš mi je?“

„Řeknu.“

„Dobře.“

Na chvíli se odmlčela a svůj pohled věnovala znovu panence.

„Nebojím se,“ pronesla se po chvíli.

„Čeho?“

„Toho kluka.“

Takže, je to kluk...

„Jakého kluka?“

„Víte, já...slíbila jsem mu, že to nikomu neřeknu.“

„A on tě o to požádal, abys to nikomu neříkala?“

„Ne, neřekl to.“

„Tak proč, jsi mu to slíbila?“

„Já...já...nechtěla jsem, aby to někdo věděl.“

„On tě straší?“

„Hraje si se mnou.“

„Tak tomu moc nerozumím, Ruth. Říkáš, že se toho kluka nebojíš, ale pak si s ním hraješ,“ zakroutil jsem hlavou. „Můžeš mi to nějak vysvětlit?“ pobídl jsem ji.

„Dělali jsme paci paci. Smáli jsme se a pak jsme se honili,“ odpověděla.

To bylo zajímavé zjištění, protože dva dny předtím jsem se setkal chlapcem jménem Tony Coulhan a ten mi vyprávěl úplně tu samou historku s chlapcem ve snu...

„Tak to byl veselý sen,“ poznamenal jsem.

V ten moment mě napadlo, že když sestra Grownsová říkala, že se Ruth probouzela v noci, neznamená to, že se probouzela z důvodu zlých snů...

„Jsem rád, že je ten kluk na tebe hodný,“ pokračoval jsem a čekal, jestli si Ruth nechytne.

Vyšlo to.

„Je hodný,“ zareagovala.

„A jak vypadá?“ zeptal jsem se.

„Má krátké vlasy, tmavé,“ odvětila.

„A viděla jsi ho jen jednou nebo vícekrát?“

„Víckrát.“

„Kde jste si hráli?“

„Na dětském hřišti,“ mrkla po mně. „Houpačky, spousty dětí a nějaký pán tam hrál na kytaru.“

„A líbilo se ti to?“

„Ano, líbilo.“

Vzpomněl jsem si hned na část jedné básně: *Zpěvu, smíchu zněla směs. – A Bůh hrál na kytaru jazz.*

„A měl jméno ten pán?“

„Ty dvě paní ve žlutých šatech mu říkali Ježíš,“ odpověděla.

„Kdo to je?“ podívala se na mě nechápavě.

„Ou,“ zarazil jsem se. „Opravdu to byl Ježíš?“

„Ano, a když nehrál, tak si s námi povídal,“ odpověděla.

A Ježíš na kytaru hrál, pomyslel jsem si.

„A co vám vyprávěl?“ zeptal jsem se.

„O tom, jak si povídal se zvířátky. Chodil mezi nimi a oni se ho vůbec nebáli.“

„A víš, proč se ho nebáli?“

„Říkal, že rozdává lásku. Co je láska?“

„Láska je esence boží. Nekonečná a věčná. Vytváří vše, co je dobré a pravdivé,“ odvětil jsem a poté jsem se jí pokusil popsat lásku z takového pohledu, aby jako šestileté dítě dokázala pochopit její význam.

„Láska je, když tě má někdo hodně rád. Je laskavý a nelže. Láska se nedá koupit a neodsuzuje druhé.

„Co znamená, neodsuzuje?“ zeptala se.

„To znamená, když mluvíš o někom ošklivě nebo se ti na někom něco nelíbí. Nebo když někoho neznáš a hned si o něm myslíš, že není hodný. Je lepší tohle nedělat a všichni se budou mít rádi,“ odvětil jsem.

Ruth se usmála.

„Ten pán s kytarou také říkal, že se máme mít rádi,“ poznamenala.

„To měl pravdu,“ dodal jsem. „A co ty dvě paní ve žlutých šatech, mluvila jsi s nimi?“

„Ne, ty odlétly.“

„Opravdu?“

„Ano, roztáhly křídla a odlétly.“

„A kam?“

„Ke sluníčku.“

„A ten – Ježíš, hrál pak ještě na kytaru?“

„Už ne, až druhý den,“ odvětila a zaměřila své ruce na hadrovou panenku.

Za chvilku přišla sestra Grownsová.

„Už je čas, pane doktore,“ poznamenala sestra Grownsová.

„Ovšem, trochu jsme přetáhli čas,“ pokynul jsem hlavou a usmál se.

„Ty jsi mi upovídané děvčátko, Ruth,“ podotkla a pohladila ji po vláscích.

„A mohu si tu panenku půjčit?“ zeptala se Ruth.

„Myslím, že ano, tady sestřička ji sem pak vrátí, že?“ podíval jsem se směrem k sestře Grownsové.

„Určitě,“ souhlasila a nastavila Ruth svou ruku.

Ruth se chytla nabízené ruky a s úsměvem na tváři opustila mojí poradnu.

2. kapitola

Při další návštěvě kliniky Child's Hope jsem si povídal s chlapcem jménem Daniel Arby.

Daniel byl třináctiletý šachista, který před dvěma roky ztotožnil s významem svého jména: Daniel – *Mým soudcem je Bůh*. Když jsem se s ním setkal poprvé, byl jsem velmi překvapený, jak moc byl vnímavý...

Z lékařské dokumentace jsem si pak přečetl, že před třemi roky vyhrál šachový turnaj ve Wakefieldu. Dva měsíce poté dostal první záchvat. Převezli ho do nemocnice, kde prodělal krátce na to další záchvat. V té době začali mít jeho rodiče strach o jeho budoucnost, hlavně jeho otec, který chtěl ze svého syna mít šachového velmistra. Když byl propuštěn z nemocnice s diagnózou: Epilepsie, jeho otec (bez ohledu na rady lékařů) ho přihlásil o dva měsíce později na šachový turnaj v Leedsu. Bohužel skončil už v prvním kole turnaje. Udělalo se mu špatně a vzdal rozehranou hru již po dvaceti minutách. Do nemocnice ho rodiče odvezli, ale až tři dny poté, kdy prodělal další a silnější záchvat. V Manchesterské všeobecné mu zjistili, že prodělal další komplexní parciální záchvat, který postihuje širší oblast mozku.

Ze zápisu vyšetření lékaře G. Hundderstona: *Chlapec prodělal komplexní parciální záchvat. Pohyby byly automatické. Při vyšetření uvedl, že mívá poruchy paměti. Někdy při záchvatu, někdy i nějakou dobu po. Délka doby, neví. Nespecifikováno. Doporučeno neurologické a psychologické vyšetření.*

Ω

Dnes tu seděl přede mnou v pojízdném křesle. Jeho zastřený pohled vykazoval, že je pod prášky, které tlumily jeho záchvaty. I přes tento "*handicap*" se snažil velmi dobře komunikovat a rozhovor s ním byl opravdu vzrušující. Nejenže při každé ukončené větě podivně mrkl. Možná tik, nevím, ale řekl: *Bůh je v nás.*

Vraťme se však na začátek našeho rozhovoru, když poté, co mi odpověděl na první dvě základní otázky týkající se jeho jména a pobytu zde se rozpovídal o své výhře na šachovém turnaji ve Wakefieldu. To trvalo skoro patnáct minut. Dokázal neuvěřitelně poutavě vyprávět o každém svém tahu, ale i tahu protihráče. V ten okamžik jsem si připomněl zápis z vyšetření, kde uvedl, že mívá poruchy paměti. V případě šachové partie to rozhodně neplatilo.

„...a nakonec jsem vyhrál. Udělal jsem dva poslední tahy dámou a mohl jsem říct nahlas: Šach mat!“ poznamenal.

„Bravo,“ pronesl jsem a usmál se.

Daniel se také usmál.

„Můžeš mi říct, Danieli, proč říkáš: Bůh je v nás?“

„Protože je to pravda,“ odvětil okamžitě.

Ani nečekal, jestli budu souhlasit či nikoli.

„Vedl jsem s Bohem rozhovor,“ pokračoval.

„Opravdu?“

„Ano.“

„A můžeš mi říct jak?“

„Seděl jsem na posteli. V hlavě jsem slyšel jeho hlas, tak jsem to napsal do svého poznámkového bloku.“

„Slyšíš jeho hlas? Jaký je? Jemný, hrubý?“

„Plný lásky,“ pousmál se.

„Věřím ti,“ podotkl jsem a nadechoval se k dalšímu proslovu, když mě přerušil svým hlasem.

„Tady,“ z kapsy vytáhl potrhaný blok.

„Copak to je?“

„To jsou moje poznámky od Boha.“

„Mohu?“ natahoval jsem ruku.

„Ano,“ kývl a do ruky mi vložil své poznámky.

Opatrně jsem otevřel šedivý blok s nápisem Mé rozhovory s Bohem. První, co mě zaujalo, byl zajímavý styl písma. Tiskací a kurzíva. Začal jsem číst...

*Stojím tu před tebou
s mnoha otázkami na rtech,
barvy i stíny
pod vahou štětců
zůstává jen ticho,
jsem tvým synem, předurčeným,
voláš mé jméno, Danieli,
jsem tvým synem,
věřím ti,
lež byla by, neříct ti,*